

AAN DE RAND VAN DE ROTS

Nevenylls Rots stond bekend als een vervloekte plek. 's Nachts kwam hier niemand. Zeker niet bij vollemaan, wanneer de macht van de geesten het grootst was. Het was de eenzaamste plek bij Uttika en daarom hield Bidayn ervan. Overdag was ze het kindermeisje dat op de twee dochters van koopman Shanadeen paste. Niemand vermoedde wat ze in werkelijkheid was. Men dacht dat ze niet meer dan een verlegen elfin van een onbepaalde leeftijd was, die niemand recht aankeek en zich steeds in het maagdelijk wit kleedde, hoewel haar huid al rimpelig begon te worden, wat betekende dat er tijdens haar leven al eeuwen verstreken moesten zijn.

Bidayn stond op de steile krijtrots en keek omlaag naar de zee. De maan toverde een net van zilveren licht over het donkere wateroppervlak. Ver in het westen tekende zich het silhouet van een zeilschip tegen de horizon af dat naar de vuurtoren van de haven van Uttika voer. De nachtelijke bries trok aan Bidayns ragfijne, wijde jurk zonder mouwen. Hij streelde haar verouderende huid. Wat had die zijn soepele spankracht snel verloren. Bidayn had gehoopt dat ze een aantal jaren met de mensenhuid zou kunnen leven. Maar zoals al haar verwachtingen was ook deze hoop de bodem ingeslagen. Ze moest snel iets ondernemen... Wie moest ze doden? Een van de jonge meisjes die Shanadeen haar had toevertrouwd?

Donderend brak een golf op de voet van de rots. De elfin keek opnieuw omlaag naar de bruisende branding die omhooggreep naar de botbleke rots. Moest ze een eind aan haar leven maken? Ze was een drakenelfin, maar ze had al zoveel manen niets meer gehoord van de draak aan wie ze trouw had gezworen. Geruchten over een oorlog deden de ronde. Overal werden alfenkinderen opgeroepen om op Nangog te gaan vechten. Maar hier in Uttika waren nog geen ronselaars geweest.

Zou het waar zijn dat er op de Verboden Wereld werd gevoch-

ten? Waarom ontbood de Gouden Draak haar dan niet? Vol afschuw keek ze naar haar handen. Zelfs in het maanlicht kon ze het net van dunne rimpels onderscheiden. Was dit de reden? Voelde ook hij weerzin voor haar?

Soms meende Bidayn de geur van het graf om zich heen te ruiken. Ze waste zich twee keer per dag. Ze gebruikte dure zeep die naar rozenolie rook, maar steeds kwam de geur terug. De stank van ontbinding... Of bestond die alleen in haar overspannen verbeelding? Was het haar afkeer van zichzelf die haar de stank voortoverde, of roken anderen het ook?

Bidayn wist dat er over haar geroddeld werd. Over de zonderlinge oude vrijster die Shanadeen in huis had gehaald. Opnieuw keek de elfin omlaag naar de schuimende branding. De diepte lokte. Twee stappen en aan alle twijfel en weerzin zou een eind komen. Ze zou haar ziel de vrijheid schenken en in een nieuw, ongerept lichaam herboren worden. Bidayn zette een stap in de richting van de afgrond. Achter haar op de weide tegen de bergghelling verstomde het getsjirp van de krekels. Geen zuchtje wind roerde zich. Zelfs het ruisen van de branding klonk nu zachter, alsof de natuur haar adem inhield. Toen hoorde ze stemmen en een luide, ruwe lach.

Bidayn keerde zich van de afgrond af. Drie faunen klonnen langs het smalle, uitgesleten pad omhoog. Het maanlicht glinsterde op de vettige huid van hun bokkenpoten. Ze droegen lendenrokken vol smerige vlekken en hun behaarde bovenlijven waren naakt. Kleine, achterwaarts gebogen hoorns groeiden uit hun voorhoofd. De middelste van hen steunde bij het lopen op een speer. Bidayn bekeek hen uiterst misnoegd. Deze mengwezens, ontsproten aan de ziekelijke geest van de Vleessmid, had ze altijd weerzinwekkend gevonden.

‘Je staat te dicht aan de rand, schoonheid!’ riep de speerdrager haar toe. ‘Kom toch een eindje onze kant op...’

Zijn beide metgezellen begonnen mekkerend te lachen, alsof hun kameraad net de beste mop van de avond had verteld.

‘Ik wil graag alleen zijn,’ zei ze op de onderdanige toon die ze zich als kindermisje eigen had gemaakt. Ze sloeg haar ogen neer. ‘En ik zou jullie beleefd willen verzoeken mijn wens te respecteren en weer te gaan.’

‘Je hoeft niet bang voor ons te zijn,’ verklaarde de faun links

naast de speerdrager. Hij hief een wijnzak op en schudde ermee. ‘Wij zijn hier om plezier te maken. En die zul jij ook hebben, dat belooft ik je. Maar laten we ons eerst even voorstellen.’

Opnieuw klonk het mekkerende gelach alsof er weer een grap was verteld waarvan zij het mikpunt was geweest.

‘Nonnos is de dichter van ons drieën,’ verklaarde de speerdrager, terwijl hij proestend naar adem snakte. ‘Ik heet Dion en de grote zwijger rechts van mij is Krotos.’ Bij deze woorden gaf hij Krotos een por met zijn elleboog in zijn ribben, waarop zijn kameraad met een grijns reageerde.

‘Is dit geen schitterende nacht voor de liefde,’ riep Nonnos op een geaffecteerde toon alsof hij een of andere beroemde tekst citeerde. Daarbij legde hij zijn linkerhand op zijn hart, trok zijn wenkbrauwen op en schonk Bidayn een uiterst doortrapt lachje. Nonnos had een sik die in een punt uitliep, terwijl de volle baarden van zijn kameraden tot op hun borst vielen. ‘Je bent veel te knap om zo’n zwoele zomernacht alleen door te brengen, elfendame.’

Het drietal was nu geen vijf schreden meer van haar verwijderd. Ze waren er duidelijk van overtuigd dat ze gewoon konden nemen waar ze zin in hadden en dat er van het schuwe, oudere kindermisje voor hen geen grote weerstand te verwachten was. Bidayn slikte de woede weg die in haar opwelde. De Gouden Draak had haar bevolen in Uttika te wachten. Ze mocht niet uit haar rol vallen en moest koste wat kost verbergen wat ze werkelijk was. ‘Jullie weten dat deze plek vervloekt is. Ga weg, alsjeblieft! Ik zou niet willen dat jullie een ongeluk overkwam.’

‘Het zijn eerder de elfenvrouwen die bij deze rots geen geluk hebben,’ antwoordde Krotos, die tot dusver gezwegen had. Hij had een donkere, een beetje hese stem en een brede grijns, waardoor de spleetjes tussen zijn tanden zichtbaar werden. ‘Maar wees niet bang. Wij zijn hier om goed voor je te zorgen.’

‘Ik kan wel op mezelf passen.’

Dion schudde zijn hoofd, zodat zijn zwarte haarslierten rond zijn schouders zwierden. ‘Dat denk ik niet. Wist je dat ze in de herberg onder aan de rots weddenschappen afsluiten wanneer je springt? Je zou na Nevenyll de derde elfin zijn. In nachten als deze, met vollemaan, hebben ze een eind aan hun leven gemaakt. Er wordt verteld dat ze Nevenyll in deze nachten ontmoeten.’ Hij

keek haar met gefronst voorhoofd aan, vervolgens haalde hij zijn schouders op. ‘Alleen zie ik hier geen geest. Maar misschien moet je een elfin zijn om haar te kunnen waarnemen.’

Dion wees met zijn speer op haar. Pas nu zag Bidayn dat hij aan de hand die het wapen vasthield twee vingers miste. De rug van zijn hand en zijn onderarm zaten vol opgezwollen littekens, alsof een wolf of een grote hond had geprobeerd hem te verslinden. ‘Weet je dat de weddenschappen vannacht tien tegen één staan dat je het doet?’

‘En toen dachten jullie: we gaan er eens langs, passen op haar en slaan een mooie slag wanneer ze levend van de rots beneden komt?’ Bidayn schonk hun een cynisch lachje. Natuurlijk wist ze dat dit niet de bedoeling van de faunen was, maar ze wilde een gouden brug voor hen slaan. Een laatste uitweg.

Puntbaard boerde en rolde met zijn ogen. ‘Daar hadden we niet aan gedacht...’

‘Jullie kunnen toch nieuwe weddenschappen afsluiten,’ opperde Bidayn. ‘Jullie hebben nog tijd genoeg. Stuur een of andere vriend, zodat het niet opvalt en jullie worden rijk.’ Ze probeerde niet al te neerbuigend te klinken. Deze drie armoedzaaiers konden misschien een paar koperstukken bij elkaar leggen en die met de weddenschap in een zilverstuk veranderen. Rijk zouden ze zeker niet worden. Toch scheen Nonnos er serieus over na te denken. Hij streek over zijn verzorgde baard. Een gebaar dat een fel contrast vormde met zijn lompe manier van doen.

‘Wij hebben andere plannen voor deze nacht,’ zei Dion bars. ‘Laat je niet door die elfin in de luren leggen, Nonnos! Elfen hebben het nooit goed met ons voor. Pak haar! Wij zijn hier niet om te praten.’

Bidayn zuchtte en liet het masker van kindermisje vallen. Ze zou weer worden waartoe ze in het Witte Paleis was opgeleid: een moordenares. En ze genoot ervan eindelijk weer gebruik te kunnen maken van de macht die haar geschonken was. ‘Ik zie aan je handen dat je weet wat verliezen is, geitendrol. Als je me ook met maar één vinger aanraakt, belandt de hand die je naar me uitstrekt beneden aan de voet van de rots. Geloof me, ik uit geen loze dreigementen. Ik zou willen voorstellen dat jullie weggaan, nog een beker wijn drinken en genieten van het feit dat jullie in leven zijn.’

‘Je hebt het hier niet tegen je kleine ukkies, kindermisje,’ siste Dion en hij wees met de punt van zijn speer naar haar keel. ‘En nu doe ik jou een voorstel, oude vrijster. Wij zullen je laten zien wat de levensbestemming van mannen en vrouwen is en wanneer je je best doet om ons te plezieren, beland jij niet aan de voet van de rots.’

‘Jij bent dood, vingerloze bok,’ antwoordde ze rustig. Haar stem klonk vreemd lijzig in haar oren. Bidayn voelde hoe de magie van deze triest-romantische plek door haar heen stroomde. Ze voelde de droefheid van Nevenyll, die als een stempel in het patroon van het magische net stond gedrukt dat alles op deze wereld omspande en met elkaar verbond.

Dion moest lachen. ‘Een grote mond heb je wel. Maar dat komt goed van pas bij wat we met jou van plan zijn. Vooruit, grijp haar!’

Nonnos aarzelde en plukte nerveus aan zijn sik. ‘En als ze...’

‘Jij verdomde schijtlaars,’ siste de zwartharige Krotos en hij trok zijn dolk uit zijn brede leren gordel die zijn lendendoek ophield. ‘Ze is maar een kindermisje, verdomme. Ben je bang voor woorden? Woorden en een paar oorvijgen, andere wapens heeft ze niet.’

Bidayn opende haar Verborgene Oog en de magie van de wereld werd voor haar zichtbaar. De veelkleurige krachtlijnen rond de drie faunen veranderden in het gloeiende rood van woede en wellust. En er was nog iets – een ragfijn weefsel rond hun hoofden. Ze waren door een bezwering omgeven. Fijn geweven en nauwelijks zichtbaar.

De punt van Dions speer beroerde Bidayns keel vlak onder haar kin. Ze mocht zich niet door details laten afleiden. Ze moest in actie komen. Het drietal liet haar geen keus. Bidayn fluisterde een machtswoord en veranderde het verstrijken van de tijd. Haar bewegingen en haar waarneming waren nu versneld, waardoor het leek of de wereld om haar heen tot stilstand kwam. Bidayn voelde hoe de punt door haar tere huid drong en een druppel bloed langs haar keel omlaag gleed. Het net om haar heen begon zich samen te trekken. Het verzette zich tegen de magie die spotte met de natuurlijke loop van de dingen.

Bidayn schoof de speer opzij. Dat de punt een dunne, bloederige streep op haar keel achterliet nam ze op de koop toe. Hij was nog niet diep in haar vlees gestoken.

‘Ren in bokkengalop naar de herberg terug en ik laat jullie leven.’ Bidayn sprak de woorden langzaam en langgerekt uit, maar vermoedelijk hoorden de drie faunen alleen een ongearticuleerde kreet. Ze was nu te snel bij alles wat ze deed.

Terwijl ze zich van de rand van de klip wegdraaide, wrong ze Dion de speer uit zijn hand en stootte het stompe uiteinde met zoveel kracht tegen de keel van Krotos dat de mond van de faun openviel en de dolk uit zijn hand gleed. Het wapen zweefde traag naar beneden als een eikenblad dat op een windstille herfstdag op de grond valt. Bidayn riep een volgend machtswoord en maakte een eind aan de bezwering. Ze voelde de beweging achter haar rug en stootte de speer langs haar heup naar Dion. Daarbij verloor ze Nonnos niet uit het oog. Die hield zijn rechterhand rond het gevest van zijn dolk geklemd, maar waagde het niet zijn wapen te trekken. De wereld was ontsneld. Ook voor Bidayn verstreek de tijd weer normaal. De zwevende dolk viel met een doffe plof in het hoge gras dat door de zon verdroogd was; Krotos zakte op zijn knieën en omklemde zijn keel met beide handen, alsof hij iets onzichtbaars wilde wegtrekken dat hem wurgde. Bidayn wist dat ze met haar stoot de luchtpijp van de faun had vermorzeld. Niets kon hem nog redden. Zijn gezicht werd rood. Zijn ogen puilden nog verder uit, terwijl de elfin het warme bloed op haar handen voelde dat langs de schacht van de speer omlaag stroomde.

‘Wie... Wat ben je?’ stamelde Nonnos en hij liet het gevest van zijn dolk los.

‘Geen slachtoffer.’ Bidayn trok met een snelle ruk de speer terug en draaide zich om. Dion viel opzij. Zijn grote bruine ogen staarden dood naar de nachthemel. De punt van de speer had hem onder zijn ribbenkast getroffen en had zich schuin omhoog in zijn hart geboord.

De elfin liet het wapen vallen en veegde haar bebloede handen af aan het gras. Ze had genoten van het doden en het benutten van haar macht. Ze had het drietal ook gewoon maar kunnen laten schrikken en op de vlucht jagen, maar na wekenlang voor onderdanig kindermisje te hebben gespeeld, had ze haar macht eindelijk weer eens willen voelen.

‘Gooi die twee over de rand van de klip,’ zei ze zonder Nonnos

aan te kijken. ‘De eb zal hun lijken de zee in sleuren en niemand zal ze ooit terugzien.’

‘Ja, meesteres.’ Het beteuterde dichtertje presteerde het plichtbewust en tegelijk vragend te klinken. Hij pakte Krotos, die nog altijd naar adem snakte, bij zijn hoorns en sleurde hem naar de rand van de krijtrots.

‘Naar beneden met hem!’

‘Eh... maar meesteres...’

Krotos had zijn handen van zijn keel gehaald en omklemde nu vertwijfeld de dunne bokkenpoten van zijn kameraad.

‘Maar ik kan toch geen...’ jammerde Nonnos. ‘Hij leeft nog. We zijn samen opgegroeid. Zijn...’

‘Wil je blijven leven?’ vroeg Bidayn en ze genoot van de gewetenswroeging die Nonnos duidelijk verscheurde. Het drietal was hierheen gekomen om haar te verkrachten en te vermoorden. Alles wat hun nu overkwam hadden ze dubbel en dwars verdiend. Ze waren niet meer dan tuig van de richel en zonder hen zou de wereld beter af zijn. ‘Doe dan wat ik je beveel!’

Nonnos schudde zijn hoofd. ‘Dat kan ik niet... Hij is mijn vriend.’

Bidayn richtte zich in haar volle lengte op. ‘Hij is wat jullie van mij wilden maken. Niet meer dan een stuk vlees. Gooi hem over de rand!’

Nonnos trilde over heel zijn lichaam, het zweet stroomde over zijn gezicht. ‘Ik weet niet wat ons mankeerde. Zo zijn we niet. Het is... Het lijkt net een boze droom allemaal.’ De ogen van de faun waren als een donkere spiegel. Bidayn stond nu vlak voor hem. Nonnos stonk als een geit. Hij keek weer omlaag naar zijn vriend. De ledematen van de stervende schokten. Toen liet hij de dunne bokkenpoten los. ‘Zo was hij niet,’ stamelde Nonnos. ‘Ik begrijp er niets van. Wij...’

Wat een stuk onbenul, dacht Bidayn walgend. Daarnet was hij nog bereid geweest om haar met zijn vrienden te overweldigen en nu dacht hij zich op deze manier te kunnen redden. ‘Dan moet ik je wel wakker schudden,’ zei ze vriendelijk en nog terwijl ze sprak draaide ze een halve slag. Haar rechtervoet trof hem met een verschrikkelijke kracht tegen zijn borst. De faun werd van zijn bokkenpoten geslagen en over de rand van de klip geslingerd.

De trap had de lucht uit zijn longen geslagen. Hij sperde zijn mond open, maar was tijdens zijn val niet meer in staat te schreeuwen. Bidayn keek omlaag naar de zee. Nonnos' lichaam verdween in het golvende witte schuim dat rond de botbleke rotsen spoelde. Ze moest weg uit Uttika, dacht ze. Vier jaar geleden, toen ze naar de spelonk van de Zwevende Meester was gebracht, zou ze een goed kindermisje zijn geweest en zou het verzorgen van de dochters van koopman Shanadeen haar bevrediging hebben geschonken. Zelfs toen ze in het Witte Paleis was gekomen, was ze nog niet verloren geweest. Maar de bange, bedeesde Bidayn van toen bestond niet meer. En ze had niet eens gemerkt wanneer die had opgehouden te bestaan.

De elfin richtte zich in volle lengte op en keek naar Krotos. De zwartharige faun was dood, gestikt. Zijn grote handen klauwden nog steeds in het droge gras. Donkerbruine gebroken ogen keken naar haar omhoog. Bidayn gaf ook hem een trap, zodat zijn lijk over de rand van de klip rolde. Ze voelde zich machtig en vrij. De tijd om zich te verstoppen was voorbij. Ze wilde weer een drakenelf zijn.

Is het niet aan mij te beslissen wanneer gij Uttika verlaat, dame Bidayn?

De stem in haar gedachten joeg de elfin een aangename huivering over haar rug. Ook al klonk er een verwijt in de woorden, ze ervoer een geluksgevoel dat dicht bij de extase kwam die ze gevoeld had toen de Gouden Draak haar bij zijn drakenelfen had opgenomen en haar had getatoeëerd.

Ze keerde haar rug naar de afgrond. Daar stond hij! Tussen de rotsen een eind omlaag op de helling! Met afgemeten passen klom hij langs het pad omhoog. De schaduwen van de nacht weken voor de slanke, lange gestalte, als was hij een levend licht dat alle duisternis uitbande. Het goudborduurzel langs de zoom van zijn korte, witte tuniek glinsterde in het maanlicht. Zijn golvende mantel scheen uit het tere blauw van een zomerse ochtendhemel te zijn geknipt. De Gouden Draak droeg zijn blonde haar los, zodat het tot op zijn schouders omlaag golfde.

Er is te veel tijd verstreken, lieve dame.

'Ja,' fluisterde ze en ze liep de draak in elfengedaante tegemoet. Bijna elke nacht zag ze hem in haar dromen. Heftige dromen waar-

in zich steeds weer het ritueel herhaalde waarin ze één waren geweest.

Een paar van mijn nestbroeders twijfelen aan u, waarde Bidayn.

De elfin bleef geschrokken staan. Twijfelde hij ook?

Het onvoorstelbare is gebeurd. Er schuilt een verrader in onze rangen.

‘Ik zou nooit...’

Pas op uw woorden, geachte dame. Ik duld geen leugens! Ik weet dat gij overweegt uit Uttika te vertrekken en daardoor mijn bevelen in de wind te slaan.

Zijn twijfel kwetste haar zeer. Als ze zijn genegenheid verloor, zou dat haar leven van elke zin beroven. ‘Ja,’ bekende ze. ‘Ik heb daarover gedacht, maar denken is nog geen doen, licht van mijn leven.’

De Gouden Draak schonk haar een lachje dat haar hart sneller liet kloppen. *Goed gesproken, schoonheid.* Vervolgens betrok zijn gezicht. *Gij hebt gehoord over de aanval op Selinunt, de Witte Stad, de stad waarin de Onsterfelijken en de Devanthars wilden samenkomen om over de ondergang van Alfenmark te beraadslagen?*

Bidayn knikte.

Daar waren twee drakenelfen als spionnen. Zij moesten ons een teken geven voor het geval de Devanthars op het afgesproken uur van de aanval niet aanwezig zouden zijn, want niet de mensenkinderen maar de goden wilden we doden. Ze hebben ons misleid! Niet één van onze vijanden kwam om in het vuur uit de hemel, hoewel Gonvalon het signaal voor de aanval gaf.

Bidayn kon zijn woede lichamelijk voelen. Haar maag trok samen en haar spieren spanden zich, terwijl zijn gedachten als laaiende vlammen in haar brandden. ‘Maar Gonvalon had u toch al veel eerder verloochend,’ wierp de elfin tegen. ‘Waarom hebt u uitgerekend hem als spion gestuurd?’

Hij begeleidde Nandalee. Zij heeft het verraad overleefd. Hij niet!

Bidayn dacht aan de twee lange reizen die ze met de zwaardmeester naar Nangog had gemaakt. Aan diens liefde voor haar vriendin Nandalee. Aan zijn stille kracht. Waardoor was hij een verrader geworden?

Er zal een oorlog uitbreken zoals onze wereld nog nooit heeft aanschouwd, geachte dame. En wij kunnen alleen overwinnen als er zich

geen verdere verraders of wankelmoedigen in onze rangen bevinden.

‘Ik zal elk van uw bevelen uitvoeren, licht van mijn leven!’ antwoordde Bidayn vol oprechte hartstocht. ‘Ik zal niet aarzelen.’

De Gouden Draak schonk haar een melancholiek lachje. *Ik ben vannacht gekomen om u op de proef te stellen, geachte dame. Ik weet dat ook in u een vonk van de rebelse geest van Nandalee brandt. Ik heb u de drie faunen gestuurd. Eigenlijk waren ze volkomen ongevaarlijk. Ik heb hun wellust geprikkeld en het voornemen bij hen gewekt om zich aan u te vergrijpen, geachte dame.*

Bidayn was ontnuchterd, maar niet geschokt. Hij was de Gouden Draak. Hij vertegenwoordigde alles wat goed was in deze wereld. Hij moest een gegronde reden hebben gehad om zo te handelen.

Ik zei het al, een paar van mijn nestbroeders wantrouwen u, dame Bidayn. Ze vinden u zwak. Daarom heb ik u die faunen gestuurd. Ik wilde zien hoe gij zoudt reageren. Ik moet bekennen dat ik opgelucht was toen ik zag met welk een hartstocht gij doodt. Gij zijt een roofdier in de gestalte van een poesje. Gij hebt al mijn twijfels de kop ingedrukt. De Gouden Draak gebaarde achteloos naar het lijk van Dion. Die nog altijd op de rots lag. Als door een onzichtbare hand voortgeduwd rolde hij naar de rand en stortte in de diepte.

Niemand zal dit drietal in Uttika missen. Faunen zijn grillig en ongedurig. Men zal denken dat ze gewoon vertrokken zijn. De Gouden Draak kwam naast haar staan en streelde teder haar nek. Bidayn had het gevoel of er fijn zand over haar huid stroomde.

De geur van het graf zal niet langer aan u kleven. Minstens voor een paar manen. Gij hebt weldra een nieuwe huid nodig, geachte dame. Wat dat betreft dient ge minder terughoudend te zijn. Gij zijt een drakenelf. Neem gewoon wat ge begeert. Alfenmark ligt aan uw voeten, want gij zijt mijn uitverkorene, de eerste onder de drakenelfen die mij dienen.

Bidayn kon nauwelijks nog ademen. Zijn uitverkorene! Eindelijk zou ze Uttika kunnen verlaten!

Er is iemand die gij voor mij moet doden. Een uiterst gevaarlijke tegenstander. Talloze dagen heb ik nodig gehad om honderden vertakkingen van Alfenmarks toekomst te verkennen. Mijn nestbroeder de Duistere Draak zal vermoord worden omdat hij zijn vertrouwen te lichtvaardig schenkt. Ik moet hem beschermen voor het gevaar dat hij niet wil zien. Gij, dame Bidayn, zijt uitverkoren om mijn wil ten uitvoer te brengen. Gij zult mijn argeloze broeder redden. Het zal uw gevaarlijkste missie